

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. kovo 29 d.*

Byloje T-366/00

Scott SA, įsteigta Saint-Cloud (Prancūzija), atstovaujama sero Jeremy Lever, QC, *barristers* J. Gardner, G. Peretz, *solicitors* R. Griffith ir M. Papadakis,

ieškovė,

palaikoma

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, S. Seam ir F. Million,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą G. Rozet ir J. Flett,

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

dėl prašymo pripažinti iš dalies negaliojančiu 2000 m. liepos 12 d. Komisijos sprendimą 2002/14/EB dėl Prancūzijos *Scott Paper SA/Kimberly-Clark* suteiktos valstybės pagalbos (OL L 12, 2002, p. 1),

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. D. Cooke, teisėjai R. García-Valdecasas ir I. Labucka,

posėdžio sekretorė C. Kristensen, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. spalio 25 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

- ¹ 1969 m. pagal Amerikos teisę įsteigta bendrovė *Scott Paper Co.* įsigijo pagal Prancūzijos teisę įsteigtą bendrovę *Bouton Brochard* ir įsteigė atskirą įmonę *Bouton Brochard Scott SA* (toliau – *Bouton Brochard Scott*), kuri perėmė *Bouton Brochard* veiklą. 1987 m. lapkričio mėnesį *Bouton Brochard Scott* pakeitė pavadinimą į *Scott SA* (toliau – *Scott*). Minėta bendrovė šioje byloje nagrinėjamu laikotarpiu vertėsi sanitariniams tikslams ir buityje naudojamo popieriaus gamyba.

- 2 1987 m. rugpjūčio 31 d. Orleano miestas (Prancūzija), Loiret departamentas (Prancūzija) ir *Scott* sudarė sutartį, kuria pastarajai pardavė 48 hektarų žemės sklypą Saussaye pramoninėje zonoje ir kurioje nustatė, kad asenizacijos mokestis bus skaičiuojamas pagal lengvatinį tarifą (toliau – *Scott* sutartis). Šioje sutartyje buvo numatyta, kad Loiret departamentas ir Orleano miestas prie šios teritorijos pritaikymo ieškovės reikmėms darbų finansavimo prisidės suma, kuri neviršys 80 milijonų Prancūzijos frankų (FRF) (12,2 milijono eurų).

- 3 Studijas ir darbus, reikalingus teritorijai įrengti, buvo pavesta atlikti mišrios nuosavybės Loiret tvarkymo bendrovei (toliau – *Sempel*). Iš 1987 m. rugsėjo 12 d. sutarties tarp Loiret departamento, Orleano miesto ir *Sempel* (toliau – *Sempel* sutartis) matyti, kad Orleano miestas perdavė *Sempel* 68 hektarus už vieną simbolinį franką. Be to, *Scott* sutarties 4 straipsnyje ir *Sempel* sutarties 12 straipsnyje numatyta, kad pastaroji *Scott* parduoda 48 hektarų žemės sklypą ir gamyklą-sandėlį už 31 milijoną FRF (4,7 milijono eurų), t. y. vieno kvadratinio metro kaina yra 65 FRF/m².

- 4 1996 m. lapkričio mėnesį Prancūzijos audito rūmai paskelbė viešą ataskaitą „Įmonėms palankūs regioninės ar vietos valdžios institucijų sprendimai“. Šia ataskaita buvo siekiama atkreipti dėmesį į Prancūzijos regioninės ar vietos valdžios institucijų tam tikroms įmonėms suteiktą pagalbą ir ypač į ginčijamo sklypo Saussaye pramoninėje zonoje perdavimą ieškovei.

- 5 Paskelbus šią ataskaitą, 1996 m. gruodžio 23 d. laišku Komisija gavo skundą dėl lengvatinių sąlygų, kuriomis Orleano miestas ir Loiret departamentas ginčijamą žemės sklypą pardavė *Scott*, ir dėl jai taikomo palankaus asenizacijos mokesčio tarifo.

- 6 1997 m. sausio 17 d. laišku Komisija Prancūzijos valdžios institucijų paprašė pateikti papildomos informacijos. Pateikus šį prašymą, nuo 1997 m. sausio mėn. iki 1998 m. balandžio mėn. vyko Komisijos ir Prancūzijos valdžios institucijų susirašinėjimas, per kurį Prancūzijos valdžios institucijos 1997 m. kovo 17 d., balandžio 17 d. ir gegužės 29 d. laiškais iš dalies pateikė, be kita ko, prašytos informacijos ir patikslinimų. 1997 m. rugpjūčio 8 d. Komisija iš naujo paprašė Prancūzijos valdžios institucijų patikslinimų. Komisija papildomus valdžios institucijų paaiškinimus gavo 1997 m. lapkričio 3 d., o skundą pateikusio asmens paaiškinimus – 1997 m. gruodžio 8 d., 1998 m. sausio 29 d. ir 1998 m. balandžio 1 dieną.
- 7 1998 m. liepos 10 d. laišku Komisija Prancūzijos valdžios institucijoms pranešė apie savo 1998 m. gegužės 20 d. sprendimą pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą ir paprašė jų pateikti pastabas bei atsakyti į tam tikrus klausimus (toliau – sprendimas pradėti procedūrą). Šiame laiške Komisija taip pat paprašė Prancūzijos valdžios institucijų informuoti ieškovę apie procedūros pradžią ir apie tai, kad jai gali tekti sugrąžinti visą neteisėtai gautą pagalbą. 1998 m. rugsėjo 30 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* išspausdintu laišku (OL C 301, p. 4) suinteresuotosios šalys buvo informuotos apie procedūros pradžią ir pakviestos pateikti savo pastabas, jei tokių turi.
- 8 1998 m. rugsėjo 30 d. Prancūzijos valdžios institucijos telefonu informavo ieškovę apie sprendimą pradėti procedūrą. 1998 m. lapkričio 23 d. laišku ieškovė pateikė savo pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą.
- 9 1998 m. lapkričio 25 d. laišku Prancūzijos valdžios institucijos taip pat pateikė savo pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą.

- 10 Susipažinusi su Prancūzijos valdžios institucijų ir trečiųjų šalių pastabomis Komisija Prancūzijos valdžios institucijų iš naujo paprašė pateikti papildomos informacijos. Kadangi jos atsakė tik iš dalies, 1999 m. liepos 8 d. Komisija pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB sutarties (88) straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1), 10 straipsnio 3 dalį įpareigojo pateikti būtiną informaciją. 1999 m. spalio 15 d. Prancūzijos valdžios institucijos iš dalies patenkino šį prašymą.
- 11 1999 m. gruodžio 7 d. Komisijos susitikime su Prancūzijos delegacija, tarp kurios narių buvo ir *Scott* atstovų, Komisija išimties tvarka, kad būtų sklandesnė procedūra, leido pastarajai iki 1999 m. gruodžio pabaigos pateikti papildomos informacijos.
- 12 1999 m. gruodžio 24 d. laišku, po 1999 gruodžio 7 d. susitikimo, ieškovė pateikė papildomos informacijos. 2000 m. sausio 12 d. Komisija pranešė ieškovei, kad ji atsisako priimti šį laišką, nes jis buvo pateiktas praleidus sprendime pradėti procedūrą nustatytą terminą, t. y. 1998 m. spalio 30 dieną.
- 13 2000 m. sausio 10 d. ir 2001 m. vasario 21 d. Prancūzijos valdžios institucijos Komisijai pateikė papildomos informacijos.
- 14 1996 m. sausio mėn. *Kimberly-Clark Corp.* (toliau – KC) įsigijo *Scott* akcijas. KC 1998 m. sausio mėn. pranešė, kad uždaro gamyklą. 1998 m. birželio mėn. gamyklos turtą, t. y. žemės sklypą ir popieriaus fabriką, įsigijo *Procter & Gamble* (toliau – P & G).

Ginčijamas sprendimas

- 15 2000 m. liepos 12 d. Komisija priėmė sprendimą 2002/14/EB dėl Prancūzijos *Scott Paper SA/Kimberly-Clark* suteiktos valstybės pagalbos (OL L 12, 2002, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas). Pateikusi šį ieškinį (žr. toliau 23 punktą), Komisija 2001 m. kovo 2 d. Prancūzijos Respublikai pateikė ginčijamo sprendimo pataisymą. Buvo pakeisti ginčijamo sprendimo 1 straipsnis ir 172 bei 217 konstatuojamosios dalys ir 239 konstatuojamosios dalies b punkto a papunktis.
- 16 Ginčijamo sprendimo pakeistoje redakcijoje numatoma:

„1 straipsnis

Valstybės pagalba, kurią Prancūzija suteikė *Scott* nustatydamą lengvatinę žemės sklypo kainą, kurio vertė yra 39,58 milijono FRF (6,03 milijono eurų), o diskontuota vertė 80,77 milijono FRF (12,3 milijono eurų), ir lengvatinių asenizacijos mokesčių <...>, yra nesuderinama su bendrąja rinka.

2 straipsnis

1. Prancūzija imasi visų būtinų priemonių, kad išieškotų iš gavėjos 1 straipsnyje nurodytą pagalbą, kuri jai buvo neteisėtai suteikta.

2. Valstybės pagalba išieškoma nedelsiant ir pagal atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę nustatytas procedūras, jeigu jos leidžia nedelsiant ir veiksmingai įvykdyti šį sprendimą. Išieškotina pagalba apima ir palūkanas, skaičiuojamas nuo pagalbos suteikimo gavėjai dienos iki jos išieškojimo dienos. Palūkanos skaičiuojamos taikant orientacinę palūkanų normą, kuri yra naudojama apskaičiuojant regioninės pagalbos dotacijos ekvivalentą.“

- 17 Apskaičiuodama pagalbos vertę Komisija manė, kad Prancūzijos valdžios institucijos 68 hektarų neįrengtą žemės sklypą įsigijo 1975–1987 metais už 10,9 milijono FRF (1,7 milijono eurų) (ginčijamo sprendimo 15 ir 170 konstatuojamosios dalys).
- 18 Prie šios sumos Komisija pridėjo visas *Sempel* patirtas sąnaudas, nurodytas 1993 m. liepos 26 d. likvidavimo balanse „Z.1 Saussaye & La Planche“ (toliau – *Sempel* likvidavimo balansas) bei patirtas vykdant šio sklypo įrengimo darbus, t. y. 140,4 milijono FRF (21,4 milijono eurų), ir gavo 151,3 milijono FRF (23,1 milijono eurų) sumą (ginčijamo sprendimo 168–170 konstatuojamosios dalys).
- 19 Tuomet Komisija iš gautos sumos atėmė 51,3 milijono FRF (7,9 milijono eurų) sumą, į kurią buvo įskaičiuota *Sempel* paimtų paskolų finansavimo kaina, atliekant sklypo įrengimo darbus sumokėtas PVM ir kanalizacijos kolektoriaus, kuris, kaip įrodė Prancūzijos valdžios institucijos, nebuvo skirtas tik *Scott*, bet visai bendruomenei, įrengimo sąnaudos (ginčijamo sprendimo 171 konstatuojamoji dalis).
- 20 Komisija teigia, kad ginčijamo žemės sklypo pardavimo sandorio vertė siekė 100 milijonų FRF (15,2 milijono eurų). Komisija įvertino, kad *Scott* tenkanti sandorio vertė yra 48/68 nuo 100 milijonų FRF (15,2 milijono eurų), t. y. 70,588 milijono FRF

(10,76 milijono eurų), nes pastaroji nusipirko tik 48 hektarus iš aptariamo sklypo bendro 68 hektarų ploto.

- 21 Galiausiai iš šios sumos Komisija atėmė 31 milijono FRF (4,7 milijono eurų) sumą, kurią *Sempel* gavo iš *Scott*, ir nustatė, kad grynas Prancūzijos valdžios institucijų nuostolis yra apie 39,58 milijono FRF (6,03 milijono eurų), o diskontuota verte – 80,77 milijono FRF (12,3 milijono eurų).

- 22 Pagalbos vertės apskaičiavimą galima reziumuoti taip:

Paskirtis (milijonai FRF)	Iš viso (milijonai FRF)
Sklypo kaina (pradinė kaina 10,9 ir įrengimas 140,4)	151,3
Atskaitymas (<i>Sempel</i> skolų finansavimo kaina 29,4; sugrąžintas PVM 8,3; viešas kanalizacijos kolektorius 13,6)	– 51,3
Sandorio kaina (151,3–51,3)	100
Pardavimo <i>Scott</i> kaina (48/68 sandorio kainos)	70,588
<i>Scott</i> sumokėta kaina	– 31
Pagalbos suma	39,588

Procesas ir šalių reikalavimai

- 23 Ši byla buvo pradėta 2000 m. lapkričio 30 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje pateiktu ieškovės ieškiniu.

- 24 2000 m. gruodžio 4 d. Loiret departamentas kanceliarijoje taip pat pateikė ieškinį prašydamas panaikinti ginčijamą sprendimą, kuris buvo įregistruotas numeriu T-369/00.
- 25 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2001 m. balandžio 5 d. pateiktu dokumentu Prancūzijos Respublika pateikė prašymą leisti įstoti į bylą palaikyti ieškovės reikalavimus.
- 26 2001 m. gegužės 10 d. penktosios išplėstinės kolegijos pirmininko nutartimi Prancūzijos Respublikai leista įstoti į šią bylą palaikyti ieškovės reikalavimus.
- 27 *Scott* prašymu Pirmosios instancijos teismas nusprendė prieš pradėdamas nagrinėti bylą iš esmės išspręsti *Scott* pagal Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnį iškeltą senaties klausimą.
- 28 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimais Pirmosios instancijos teismas atmetė *Scott* ir Loiret departamento ieškinius tiek, kiek jie buvo grindžiami tuo, jog Komisija pažeidė Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnį, o su jais susijusių išlaidų klausimo sprendimą atidėjo (2003 m. balandžio 10 d. Sprendimas *Scott prieš Komisiją*, T-366/00, Rink. p. II-1763, ir sprendimas *Loiret departamentas prieš Komisiją*, T-369/00, Rink. p. II-1789). Taip pat buvo nuspręsta procesus tęsti toliau.
- 29 Pirmosios instancijos teismas, laukdamas, kol Teisingumo Teismas išnagrinės *Scott* pateiktą apeliacinį skundą dėl 28 punkte minėto sprendimo *Scott prieš Komisiją*, sustabdė šios bylos ir bylos T-369/00 nagrinėjimą.

- 30 2005 m. spalio 6 d. Sprendimu *Scott prieš Komisiją* (C-276/03 P, Rink. p. I-8437) Teisingumo Teismas atmetė *Scott* apeliacinį skundą dėl šio sprendimo 28 punkte minėto 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Scott prieš Komisiją*.
- 31 2005 m. lapkričio 10 d. laišku Pirmosios instancijos teismas pakvietė šalis pateikti savo pastabas dėl proceso atnaujinimo atsižvelgiant į šio sprendimo 29 punkte minėtą 2005 m. spalio 6 d. Sprendimą *Scott prieš Komisiją*. 2005 m. lapkričio 24 d. atsakyme ieškovė patvirtino, kad liko priimti sprendimą tik dėl pagrindų ir argumentų, susijusių su valstybės pagalba nustatant tariamai lengvatinę ginčijamo žemės sklypo, kurį ieškovė įsigijo Saussaye pramoninėje zonoje, kainą, o taip pat su Komisijos nurodyme susigrąžinti pagalbą nustatytomis sudėtinėmis palūkanomis.
- 32 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas nutarė atnaujinti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones, pakvietė šalis raštu atsakyti į tam tikrus klausimus. Į šį prašymą buvo atsakyta per nustatytą terminą.
- 33 Per 2006 m. spalio 25 d. teismo posėdį buvo išklaustyti šalių paaiškinimai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.
- 34 Šiomis aplinkybėmis ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:
- panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį tiek, kiek jis yra susijęs su šia valstybės pagalba, suteikta nustatant jo 1 straipsnyje nurodytą lengvatinę žemės sklypo kainą,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

35 Prancūzijos Respublika, palaikanti ieškovės reikalavimus, Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti ginčijamą sprendimą,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

36 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti ieškinį,
- priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas,
- nepatenkinus pastarojo reikalavimo, nurodyti, kad šalys padengia savo išlaidas.

Dėl teisės

37 Grįsdama savo ieškinį, ieškovė nurodo keturis pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas grindžiamas procedūrinių teisių pažeidimu, antrasis – vienodo požiūrio principo pažeidimu, trečiasis – teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, o ketvirtasis – klaidingu pagalbos įvertinimu.

- 38 Visų pirma reikia išnagrinėti ieškinio priedų priimtinumą, o tada iš karto nagrinėti ketvirtąjį pagrindą.

Dėl ieškinio priedų priimtumo

Šalių argumentai

- 39 Komisija kritikuoja faktą, kad ieškovė remiasi dokumentais, kurie nebuvo nagrinėti Komisijos vykdytoje administracinėje procedūroje. Komisija teigia, kad šie ieškinio priedai yra nepriimtini: 6 priedas (2000 m. kovo 31 d. – balandžio 1 d. dienraščio „Les Échos“ numeryje išspausdintas straipsnis), 13 priedas (1999 m. gruodžio 24 d. *Scott* advokato laiškas Komisijai) ir 19 priedas (2000 m. kovo 24 d. *Scott* advokato laiškas Komisijos nario M. Monti kabineto nariui).
- 40 Be to, Komisija nurodo, kad 23 ieškinio priedas (pradinis Orleano miesto pasiūlymas ieškovei) Komisijai buvo iš dalies pateiktas kaip priedas prie 2000 m. sausio 7 d. Prancūzijos valdžios institucijų laiško. Tačiau nemažai šio pasiūlymo puslapių trūko. Ieškinio 23 priede buvo pateikti trūkstami lapai. Atsižvelgiant į tai, kad šie lapai Komisijai pateikiami pirmą kartą, jie yra nepriimtini. Komisija priduria, kad Pirmosios instancijos teismas šios bylos aplinkybėmis gali teisiškai atsižvelgti į tam tikras šiame dokumente išdėstytas aplinkybes.
- 41 Ieškovė tvirtina, kad dienraščio „Les Échos“ numeryje išspausdintas straipsnis (žr. 39 šio sprendimo punktą) yra priimtinas, nes jis buvo išspausdintas pasibaigus laikotarpiui, per kurį ji galėjo nurodyti svarbias aplinkybes.

- 42 1999 m. gruodžio 24 d. ir 2000 m. kovo 24 d. laiškai (žr. 39 šio sprendimo punktą) turėjo būti nagrinėjami Komisijos vykdytoje administracinėje procedūroje, tačiau pastarosios buvo atmesti neteislingai.
- 43 Dėl 23 ieškinio priedo (žr. šio sprendimo 40 punktą) ieškovė teigia nežinojusi, jog Prancūzijos vyriausybė Komisijai pateikė ne viso šio dokumento kopiją. Tačiau Komisija neturėtų turėti teisės neatsižvelgti į aplinkybes, jei pasirodytų, kad valstybės narės Komisijai pateikti įrodymai yra klaidingi arba nepilni.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 44 Visų pirma reikia pastebėti, kad dokumentai, kuriuos Komisija laiko nepriimtinais, buvo pagrįstai pridėti prie ieškinio ir yra bylos Pirmosios instancijos teisme medžiagos dalis. Todėl čia nekyla klausimas dėl paties jų priimtumo. Iš tiesų Komisija iš esmės teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, vertindamas ginčijamo sprendimo teisėtumą, neturėtų atsižvelgti į šiuos dokumentus, nes jie administracinėje procedūroje nebuvo įtraukti į Komisijos bylos medžiagą.
- 45 Primintina, kad Komisijos sprendimo valstybės pagalbos srityje teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į aplinkybes, kurias Komisija galėjo žinoti priimdama šį sprendimą (1986 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, 234/84, Rink. p. 2263, 16 punktas ir 2003 m. rugsėjo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-197/99 P, Rink. p. I-8461, 86 punktas). Kaip teisingai pastebėjo Komisija, tai reiškia, kad ieškovė negali remtis faktiniais argumentais, kurių Komisija šioje procedūroje nežinojo ir apie kuriuos jai nebuvo pranešta (šia prasme žr. 1999 m. spalio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kneissl Dachstein prieš Komisiją*, T-110/97, Rink. p. II-2881, 102 punktą).

46 Tačiau ši teismo praktika nereiškia, kad į pagalbos gavėjos ieškinyje dėl panaikinimo pateiktus įrodymus nebus atsižvelgta vertinant ginčijamo sprendimo teisėtumą, jei administracinėje procedūroje prieš priimant ginčijamą sprendimą jie buvo pagrįstai pateikti Komisijai, o ši juos atmetė be pateisinamų priežasčių.

47 Todėl reikia išnagrinėti kiekvieną iš aptartų priedų.

48 Dėl dienraščio „Les Échos“ numeryje išspausdinto straipsnio (žr. šio sprendimo 39 punktą) aišku, kad jis nebuvo pateiktas Komisijai per administracinę procedūrą. Todėl į jį nereikia atsižvelgti vertinant ginčijamo sprendimo teisėtumą.

49 Kalbant apie Orleano miesto pradinį pasiūlymą ieškovei (žr. šio sprendimo 40 punktą), neginčijama, kad per administracinę procedūrą Prancūzijos Respublika kai kuriuos šio dokumento lapus pateikė Komisijai kaip priedą prie 2000 m. sausio 7 d. laiško, tačiau praleisdama kai kuriuos kitus lapus ir apie tai nepranešdama Komisijai. Skaitant pateiktuosius puslapius nebuvo akivaizdu, kad yra praleistų puslapių. Todėl Komisijos negalima kaltinti dėl to, kad ji nepaprašė Prancūzijos Respublikos pateikti trūkstamų puslapių, ir ginčijamo sprendimo teisėtumas negali būti vertinamas atsižvelgiant į šių puslapių turinį.

50 Kalbant apie 2000 m. kovo 24 d. *Scott* advokato laišką Komisijai (žr. šio sprendimo 39 punktą), kaip nurodė *Scott* atsakydama į raštu pateiktus Pirmosios instancijos teismo klausimus, jis yra susijęs su senaties klausimu. Kadangi Pirmosios instancijos teismas jau išnagrinėjo šį klausimą (žr. šio sprendimo 27 ir 28 punktus), tai prieštaravimas dėl šio laiško priimant šį sprendimą neturi prasmės.

- 51 Taip pat reikia išnagrinėti 1999 m. gruodžio 24 d. *Scott* advokato laišką Komisijai (žr. šio sprendimo 39 punktą). Komisija atsisakė atsižvelgti į šį laišką motyvuodama tuo, kad jį pateikė trečioji šalis ir jis buvo pateiktas po sprendime pradėti procedūrą numatytos datos (žr. šio sprendimo 12 punktą).
- 52 Šiuo klausimu reikia priminti, kad valstybės pagalbos kontrolės procedūra, atsižvelgiant į jos bendrą paskirtį, yra prieš atsakingą valstybę narę pradama procedūra, susijusi su jos išipareigojimais pagal Bendrijos teisę pagalbos suteikimo srityje (2002 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją*, C-74/00 P ir C-75/00 P, Rink. p. I-7869, 81 punktas).
- 53 Suinteresuotieji asmenys, išskyrus už pagalbos suteikimą atsakingą valstybę narę, per procedūrą negali patys tiesiogiai dalyvauti diskusijose su Komisija taip, kaip tai gali daryti ši valstybė narė. Iš esmės jų vaidmuo yra teikti informaciją Komisijai (žr. 2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, T-198/01, Rink. p. II-2717, 192 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 54 Šiuo požiūriu jokia valstybės pagalbos kontrolės procedūros nuostata pagalbos gavėjui nesuteikia ypatingo vaidmens, palyginti su kitais suinteresuotaisiais asmenimis. Be to, reikia priminti, kad valstybės pagalbos kontrolės procedūra nėra procedūra, pradama „prieš“ pagalbos gavėją, o tai reikštų, kad pastarasis galėtų naudotis tokiais plačiomis teisėmis, kaip pati teisė į gynybą (pirmiau 52 punkte minėto sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 83 punktas). Tačiau nors pagalbos gavėjas ir nėra procedūros šalis, teismo praktikoje buvo pripažintos tam tikros jo turimos procedūrinės teisės, kurios jam suteikia galimybę pateikti Komisijai informaciją ir savo argumentus (pirmiau 30 punkte minėto 2005 m. spalio 6 d. Sprendimo *Scott prieš Komisiją* 34 punktas).

- 55 Šiuo atveju neginčytina, kad *Scott* buvo pasiūlyta pateikti savo pastabas vykstant formaliai tyrimo procedūrai pagal EB 88 straipsnio 2 dalį ir Reglamento Nr. 659/1999 6 straipsnio 1 dalį ir kad ji tuo pasinaudojo 1998 m. lapkričio 23 d. Komisijai pateikdama detalias pastabas (žr. šio sprendimo 8 punktą).
- 56 Visais atvejais iš šio sprendimo 52–54 punktuose nurodytos teismo praktikos negalima daryti išvados, kad Komisija turi teisę neatsižvelgti į bet kokias kitas pagalbos gavėjo pastabas, pateiktas pasibaigus sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą numatytam terminui. Priešingai, iš šios teismo praktikos aišku, kad Komisija privalo rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti bylos medžiagą pagal EB 88 straipsnį (žr. 1998 m. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval* ir *Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, toliau – *Sytraval* sprendimas, 62 punktą ir 2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją*, T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 167 ir 168 punktus). Iš to reikia daryti išvadą, kad tam tikromis aplinkybėmis Komisija privalo atsižvelgti į pagalbos gavėjo pastabas ir pasibaigus sprendime pradėti procedūrą numatytam terminui.
- 57 Kalbant konkrečiai, jokia Reglamento Nr. 659/1999 nuostata, ypač jo 6 straipsnis, nedraudžia Komisijai priimti tokių pastabų. Iš tikrųjų šis straipsnis leidžia Komisijai pratęsti suinteresuotųjų šalių pastabų pateikimo terminą tinkamai pateisintais atvejais.
- 58 Reikia priminti, jog, pagal nusistovėjusią teismo praktiką, tam, kad būtų galima nustatyti pagalbos buvimą, reikia, jog būtų įvykdytos visos EB 87 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos (1990 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, vadinamo *Tubemeuse*, C-142/87, Rink. p. I-959, 25 punktas ir 2003 m. liepos 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Rink. p. I-7747, 74 punktas). Taigi Komisija yra įpareigota patikrinti, ar pagalbos gavėjas iš tiesų gavo naudos iš tariamai jam naudingos priemonės. Tačiau šiuo atveju tokios naudos buvimas buvo smarkiai ginčijamas per

visą tyrimo procedūrą. Taigi dėl ginčijamo žemės sklypo vertės nustatymo vyko intensyvi Prancūzijos valdžios institucijų, *Scott* ir Komisijos diskusija. Šiomis aplinkybėmis Komisija negali prisidengti formaliu savo pareigų valstybės pagalbos sityje aiškinimu tam, kad atsisakytų pagalbos gavėjui suteikti galimybę pateikti savo pastabas dėl kontraversiško tyrimo aspekto atmesdama per jos pačios nustatytą laikotarpį pateiktas pastabas (šia prasme žr. 2006 m. vasario 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Le Levant 001 ir kt. prieš Komisiją*, T-34/02, Rink. p. II-267, 96 punktą).

59 Iš tiesų, nors valstybės pagalbos kontrolės procedūra yra pradedama prieš atsakingą valstybę narę ir neatsižvelgiant į pastarosios pareigą visiškai bendradarbiauti su Komisija ir pateikti visą prašomą informaciją, Komisija negali neatsižvelgti į tai, kad galimas nurodymas išieškoti pagalbą gali turėti rimtų finansinių pasekmių pagalbos gavėjui. Be to, prašydama pateikti įrodymus ir juos tirdama Komisija negali preziumuoti, kad yra bendras valstybės narės ir pagalbos gavėjo interesas, ypač kiek tai susiję su pagalbos vertės apskaičiavimu. Atsižvelgiant į tai, kad pagalba yra sugrąžinama atitinkamai valstybei narei, o ne Bendrijai, Komisija negali daryti prielaidos, jog valstybės narės tikslas buvo sumažinti sugrąžinamos pagalbos sumą taip, kad su pagalbos gavėju būtų pasielgta sąžiningai.

60 Šioje byloje nagrinėjamu atveju Komisijai reikėjo nagrinėti tariamos pagalbos suteikimą praėjus beveik dešimčiai metų po jos suteikimo 1987 metais. Be to, *Scott*, pagalbos gavėją, 1996 m. įsigijo KC, ir vėliau, 1998 m., ginčijamas žemės sklypas buvo parduotas P & G (žr. šio sprendimo 14 punktą). Todėl tai yra byla, kurioje nebuvo lengva gauti informacijos apie pagalbos vertę.

61 Per 1999 m. gruodžio 7 d. vykusį susitikimą su Prancūzijos atstovais, tarp kurių buvo ir *Scott* atstovų, Komisija vis dar bandė išsiaiškinti šios bylos aplinkybes. Todėl ji „procedūros interesais“ (ginčijamo sprendimo 11 konstatuojamoji dalis) leido pateikti papildomos informacijos iki 1999 m. gruodžio mėnesio pabaigos. Šalių

nuomonės dėl to, ar Komisija leido tik Prancūzijos valdžios institucijoms pateikti papildomos informacijos, ar šis pasiūlymas buvo skirtas visai delegacijai, įskaitant ir *Scott* atstovus, skiriasi. Taigi Komisija neįrodė, kad ji nedviprasmiškai savo pasiūlymą, pateiktą per šį susitikimą, skyrė tik Prancūzijos valdžios institucijoms. Bet kuriuo atveju, pasinaudodama būtent šiuo pasiūlymu, *Scott* išsiuntė Komisijai savo 1999 m. gruodžio 24 d. laišką.

- 62 Pirmosios instancijos teismas mano, kad Komisijos sprendimas atmesti šį laišką buvo neproporcingas ir prieštaringas. Pirma, atsižvelgiant į tai, kad Komisija buvo pasirengusi priimti papildomą informaciją iki 1999 m. gruodžio 31 d., nebuvo jokios priežasties susiklosčius tokioms aplinkybėms daryti skirtumą tarp informaciją pateikusių šaltinių ir atmesti laišką vien dėl to, kad jį atsiuntė pagalbos gavėja, o ne Prancūzijos valdžios institucijos. Šiuo atžvilgiu reikia pastebėti, jog vykstant teismo posėdžiui Komisija patvirtino, kad jei 1999 m. gruodžio 24 d. laiško turinys būtų pateiktas ant Prancūzijos vyriausybės blanko, tai ji į jį būtų atsižvelgusi priimdama ginčijamą sprendimą. Komisija negali, viena vertus, leisti pagalbos gavėjui dalyvauti susirinkime, per kurį ji leidžia pateikti papildomos informacijos, o kita vertus, vėliau jam uždrausti pateikti tokios informacijos. Antra, Komisijos reakcija buvo prieštaringa, nes ji priėmė panašią informaciją iš Prancūzijos valdžios institucijų 2000 m. sausio 7 ir vasario 22 dienomis (žr. šio sprendimo 13 punktą), t. y. praėjus nemažai laiko po 1999 m. gruodžio 7 d. susitikime numatyto termino.

- 63 Šiomis aplinkybėmis 1999 m. gruodžio 24 d. ieškovės laiško atmetimo motyvai nėra pagrįsti. Todėl ieškovė gali remtis šiuo laišku ginčydama ginčijamo sprendimo teisėtumą, nes jo turinys Komisijai buvo pateiktas per terminą, kurį ji pati nustatė prieš pasibaigiant administracinei procedūrai bei likus šešiesiems mėnesiams iki ginčijamo sprendimo priėmimo.

Dėl ketvirtąjį ieškinio pagrindo, grindžiamo klaidingu pagalbos įvertinimu

Šalių argumentai

- ⁶⁴ Pirma, ieškovė teigia, kad Komisija padarė klaidą įvertindama žemės sklypo vertę. Kalbant konkrečiai, Komisijos pasirinktas požiūris yra klaidingas, nes grindžiamas neįrengto žemės sklypo ir jo įrengimo kaina valstybei narei, darant prielaidą, kad šios sąnaudos, iš kurių buvo atimtas *Sempel* sumokėtas 31 milijonas FRF, buvo tariamos dotacijos suma.
- ⁶⁵ Kalbant apie neįrengto žemės sklypo vertę, ieškovė mano, kad Orleano miesto sąnaudos, patirtos per 12 metų iki šio žemės sklypo perdavimo jai datos, nėra patikima neįrengto žemės sklypo vertės 1987 metais nuoroda. Ieškovė, nurodydama savo 1999 m. gruodžio 24 d. laišką ir 2000 m. vasario 21 d. Prancūzijos Respublikos laišką, teigia, kad Komisija turėjo remtis mokesčių inspekcijos patikrinimo duomenimis, pagal kuriuos neįrengto žemės sklypo vertė 1987 ar 1988 metais buvo tik 5,55 FRF/m².
- ⁶⁶ Kalbant apie Komisijos argumentą, kad ji negalėjo atsižvelgti į mokesčių inspekcijos patikrinimą, nes jis buvo atliktas praėjus šešeriems metams po aptariamo perdavimo, ieškovė pabrėžia, kad ši inspekcija susijusi su neįrengto žemės sklypo verte tuo laikotarpiu, kuris yra svarbus vykdant procedūrą dėl valstybės pagalbos, ir grindžiama tuo laikotarpiu atliktu vertinimu. Ieškovė priduria, kad sklypo įvertinimas atliekant mokesčių inspekcijos patikrinimą buvo tinkamas naudoti tiriant tariamą valstybės pagalbą, nes mokesčių institucijų interesus buvo nustatyti kuo didesnę žemės vertę, kad būtų galima sumažinti amortizacijos sąnaudas, kurias ji galėjo įtraukti apskaičiuodama būsimą pelno mokestį.

- 67 Ieškovė patikslina, kad tariama akivaizdi vertinimo klaida yra ne tai, kad Komisija neatsižvelgė į per 1993 m. mokesčių inspekcijos patikrinimą naudotą 1988 m. įvertinimą. Nurodoma klaida yra ta, kad Komisija savo sprendimą grindė akivaizdžiai neįtikinamais duomenimis, nors ieškovė ir pateikė patikimus alternatyvius duomenis, kurių Komisija nenagrinėjo.
- 68 Ieškovės teigimu, kadangi Orleano miestui šis žemės sklypas priklausė nuo 1975 m. (ginčijamo sprendimo 15 konstatuojamoji dalis), tai nėra atvejis, kai pagal valstybės institucijos ir įmonės, kuri turi gauti valstybės pagalbą, sutartį valstybės institucija sutinka įsigyti žemės sklypą ir vėliau jį perleisti pigiau už įsigijimo kainą. Tokiu atveju valstybės pagalba būtų vertinama pagal žemės sklypo kainą, už kurią jį įsigijo ta valstybės institucija. Tačiau nagrinėjamu atveju Komisija privalėjo įvertinti sklypo vertę tuo metu, kai jis buvo perleistas *Scott*.
- 69 Kiek tai susiję su sklypo įrengimo sąnaudomis, Komisija suklydo sutapatindama *Sempel* sąnaudas, patirtas įrengiant sklypą, su pagalbos dydžiu. Tačiau *Scott* sutartis numato, kad vietos valdžios institucijos buvo nusprendusios, jog *Sempel* toje vietoje atliks darbų už maksimalią 80 milijonų FRF sumą. Atsižvelgiant į šią ribą, Komisijos teiginys, kad 48/68 kiekvieno išleisto franko davė naudos ieškovei, yra akivaizdžiai neteisingas ir nesąžiningas.
- 70 Be to, *Sempel* patirtos sąnaudos galėjo atsirasti ir dėl iššvaistymo ar atliekant darbus, kurių *Scott* neprašė ir kurie jai visai nebuvo naudingi. Jos taip pat galėjo susidaryti dėl infrastruktūros darbų, kurie paprastai finansuojami iš valstybės biudžeto ir todėl nėra pagalba (žr. ginčijamo sprendimo 168 ir 169 konstatuojamąsias dalis).

- 71 Ieškovė priduria, kad ginčijamas žemės sklypas jai buvo parduotas už 31 milijoną FRF (t. y. už 64 FRF/m²). Ieškovės teigimu, tai yra rinkos kaina. Ji pastebi, kad 1998 m. P & G įsigijo šį 48 hektarų sklypą ir gamyklą už realią rinkos kainą t. y. 27,653 milijono FRF. P & G sumokėta kaina yra geresnė ginčijamo žemės sklypo kainos 1987 m. nuoroda nei tos aplinkybės, į kurias nusprendė atsižvelgti Komisija.
- 72 Antra, ieškovė teigia, kad Komisija padarė akivaizdžių vertinimo klaidų apskaičiuodama pagalbos sumą.
- 73 Be kita ko, ginčijame sprendime buvo skaičiavimo klaida, kurią Komisija ištaisė po to, kai buvo paduotas šis ieškinys.
- 74 Be to, Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą nustatydamą 5,7 % palūkanų normą, naudotą apskaičiuoti dabartinę pagalbos, susijusios su ginčijamu žemės sklypu, vertę. Kadangi Komisija vertino šios pagalbos kainą valstybei, ji turėjo naudoti palūkanų normą, kurią Prancūzijoje moka tokios realiai viešajam sektoriui priklausančios institucijos kaip *Sempel* ir kuri yra mažesnė už privataus sektoriaus už paimtas paskolas mokamas palūkanas.
- 75 Pirma, Komisija pabrėžia, kad ieškovė neginčia, jog ji laikėsi bendrųjų taisyklių, susijusių su įpareigojimu pateikti informaciją (žr. Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnį ir 1994 m. balandžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija ir Pleuger Worthington prieš Komisiją*, C-324/90 ir C-342/90, Rink. p. I-1173, 26 punktą). Komisija priduria, kad ji neturėjo pareigos pranešti apie įpareigojimą tiesiogiai ieškovei, atsižvelgiant į tai, jog valstybės pagalbos procedūra vyksta tiesiogiai tarp Komisijos ir valstybės narės. Ieškovė turėjo galimybę pateikti savo

pastabas po sprendimo pradėti procedūrą ir bet kuriuo atveju turėjo galimybę nurodyti trūkstamas aplinkybes po spaudos pranešimo dėl įpareigojimo pateikti informaciją. Be to, kaip bus įrodyta vėliau, Komisija teigia, kad šios informacijos trūkumas šioje byloje nėra rimta problema.

76 Komisija pabrėžia, kad ji bandė nustatyti neįrengto žemės sklypo ir ieškovei perduotų įrenginių vertę. Komisija rėmėsi valstybės narės patirtomis sąnaudomis, nes nustatė, kad toks požiūris šioje byloje buvo būdas patikimai nustatyti ieškovei perduoto ginčijamo žemės sklypo vertę.

77 Kalbant apie neįrengtą žemės sklypą, Komisija bandė nustatyti jo vertę 1987 m. rugpjūčio 31 d., t. y. tada, kai buvo sudaryta sutartis. Nors priimdama ginčijamą sprendimą Komisija savo komunikato Nr. 97/C 209/03 dėl valstybės pagalbos elementų valdžios institucijoms parduodant žemę ir pastatus (OL C 209, 1997, p. 3) atgaline data netaikė, ji taikė savo „sisteminį ir logišką“ požiūrį į EB 87 straipsnio 1 dalį, tokį, kokį ji išdėstė ir šiame komunikate. Komisija šiuo klausimu pabrėžia, kad ginčijamas žemės sklypas nebuvo parduotas pagal nesąlyginio konkurso procedūrą ir jį parduodant ieškovei nebuvo atliktas nepriklausomas jo įvertinimas. Komisija teigia, kad šiomis aplinkybėmis pradinė žemės sklypo kaina viešosios valdžios institucijoms yra svarbus neįrengto žemės sklypo vertės rodiklis.

78 Prancūzijos valdžios institucijos vykstant procedūrai tris kartus Komisijai pakartojo, kad vidutinė neįrengto žemės sklypo, įsigyto laikotarpiu nuo 1975 iki 1987 metų, kaina buvo 15 FRF/m² (8 ginčijamo sprendimo išnaša). Nors šios valdžios institucijos savo 1997 m. lapkričio 3 d. laiške nurodė, kad 30 hektarų buvo įsigyta 1975 m. liepos 1 d., 32,5 hektaro – 1984 m. gruodžio 13 d., o 5,5 hektaro – 1987 m. rugsėjo 18 d., jos nusprendė nenurodyti kiekvieno sklypo pirkimo kainos. Komisija šiuo atžvilgiu pastebi, kad administracinėje procedūroje jai nebuvo pateikti pardavimo sandorių aktai nei jokie kiti dokumentai, liudijantys Orleano miesto

vykdytą neįrengtų žemės sklypų įsigijimą. Komisija nebuvo informuota apie metodą, kuriuo naudojantis buvo apskaičiuota vidutinė 15 FRF/m² kaina. Be to, tiksliai nežinoma, kokie sklypai Orleano miesto įsigytame 68 hektarų plote pateko į ieškovei perduodamą 48 hektarų plotą. Šiomis aplinkybėmis Komisija turėjo teisę padaryti išvadą, kad nurodyta 15 FRF/m² kaina taikoma iki 1987 m. trukusiam laikotarpiui ir dėl to gali būti laikoma pakankamai nauju ir todėl patikimu minimalios žemės sklypo kainos *Scott* pasirašant sutartį nuoroda.

79 Be to, pagal 1994 m. gegužės 27 d. Orleano miesto tarybos susirinkimo protokolo 2.2 punktą pradinė neįrengto žemės sklypo kaina buvo 10,9 milijono FRF, tai yra „labai palanki“ 23 FRF/m² kaina. Atsižvelgiant į tai, jog šis protokolas buvo parengtas prieš prasidedant procedūrai ir jį parengė pagalbą suteikusi valdžios institucija, Komisija mano, kad jis yra protingas ir patikimas neįrengto žemės sklypo kainos nustatymo pagrindas. Komisija priduria, kad iš Orleano miesto ieškovei parengto pasiūlymo aišku, jog „1987 m. kovą (neįrengto) žemės sklypo kaina siekė 20 milijonų frankų“ (t. y. 50 hektarų po 40 FRF/m²).

80 Priešingai nei teigė ieškovė, Prancūzijos valdžios institucijos savo 2000 m. vasario 21 d. laiške nenurodė, kad atliekant tariamą mokesčių inspekcijos patikrinimą neįrengtas žemės sklypas buvo įvertintas 5,55 FRF/m². Komisijos teigimu, čia paprasčiausiai kalbama apie informaciją, skirtą palengvinti lentelės supratimą, kurios nepagrindžia jokie dokumentai, kuri yra susijusi su 1993 m., praėjus apie šešeriems metams po *Scott* sutarties sudarymo, ir kuri prieštarauja kitiems vykstant procedūrai padarytiems Prancūzijos valdžios institucijų pareiškimams, o taip pat Orleano miesto tarybos pareiškimui per 1994 m. posėdį. Iš to išplauktų, kad Komisija nepadarė jokios klaidos nusprendama nesivadovauti ieškovės nurodytu punktu, kuriame buvo nurodyta, jog neįrengto žemės sklypo kaina buvo 5,55 FRF/m².

81 Ieškovė pirmą kartą savo dublike teigia, kad 1999 m. gruodžio 24 d. laiške buvo pateiktas 1988 metais atliktas neįrengto žemės sklypo įvertinimas (žr. šio sprendimo

65 punktą). Komisijos teigimu, dublike pateikti nauji faktiniai duomenys yra nepriimtini, kaip ir pats 1999 m. gruodžio 24 d. laiškas. Komisija pastebi, kad net šitame laiške nėra jokios nuorodos į 1988 m. atliktą įvertinimą.

- 82 Be to, kad šitas laiškas yra nepriimtinas, Komisija teigia, jog jis turėtų būti atmestas ir dėl esmės. Pirma, ieškovė nepateikė dokumento, patvirtinančio teiginį, kad toks įvertinimas buvo atliktas 1988 m., remiantis 1987 m. buvusią neįrengto žemės sklypo kaina, ir nenurodė jokio įstatymo ar reglamento, kuriuo remiantis turėjo būti atliktas toks įvertinimas. Antra, Komisija mano, kad vietos mokesčių inspekcija gali nustatyti simbolines ir iš esmės fiktyvias žemės sklypų vertes nustatydamą jų apmokestinimą vietos mokesčiais, ir toks įvertinimas yra mažai susijęs arba net visai nesusijęs su realia žemės sklypų rinkos verte. Trečia, priešingai nei teigia ieškovė, nėra jokio pagrindo teigti, jog mokesčių inspekcija nustatė kuo didesnę žemės sklypo vertę, kad apribotų įrengimo vertę, sumažintų ieškovės amortizacijos išlaidas ir taip padidintų jos mokamus mokesčius. Ketvirta, Komisija teigia, kad mokesčių inspekcijos atlikto įvertinimo rezultatai nebūtinai reiškia, jog valstybės pagalba nebuvo suteikta.

- 83 Be kita ko, Komisija ginčija ieškovės teiginį, kad Orleano miestui šis neįrengtas žemės sklypas priklausė nuo 1975 metų. Kaip jau buvo pastebėta šio sprendimo 78 punkte, Prancūzijos valdžios institucijos nurodė, kad 30 hektarų buvo įsigyti 1975 m. liepos 1 d., 32,5 hektaro – 1984 m. gruodžio 13 d. (likus kiek daugiau nei dvejiems metams iki pasiūlymo *Scott* pateikimo) ir 5,5 hektaro – 1987 m. rugsėjo 18 d., t. y. sudarius *Scott* sutartį ir sutartį su *Sempel*. Todėl, remiantis pačios ieškovės argumentais (žr. šio sprendimo 68 punktą), tai buvo situacija, kuriai esant Komisija pagrįstai galėjo atsižvelgti į kainą, kurią valstybė sumokėjo įsigydamą neįrengtą žemės sklypą. Komisija priduria, kad Prancūzijos Respublika nusprendė Komisijai nepranešti apie galiausiai ieškovei perduotą sklypo dalį ir vidutinės kainos apskaičiavimo būdą.

- 84 Kalbant apie įrengimą, Komisija savo sprendimu įpareigojo Prancūzijos valdžios institucijas pateikti jai detales paaiškinimus ir dokumentus, kuriuose tiksliai būtų nurodyti *Sempel* atlikti darbai ir jų reali kaina. Administracinėje procedūroje ši informacija nebuvo pateikta Komisijai.
- 85 Be to, ieškovė nepateikė jokių paaiškinimų dėl to, kokia, jos manymu, buvo tikroji jai perduoto žemės sklypo įrengimo kaina. Kaip buvo paaiškinta šio sprendimo 77 punkte, nesurengus tinkamos konkurso procedūros arba prieš derybas dėl pardavimo nepriklausomam ekspertui neatlikus įvertinimo, kaina valstybei narei yra geras sklypo, kuris buvo perduotas ieškovei, įrengimo vertės, t. y. 89,1 milijono FRF, rodiklis. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad ji naudojo *Sempel* likvidavimo balansą, t. y. patį patikimiausią dokumentais pagrįstą jos turimą įrodymą (šiuo atveju ir patvirtintą) atimdama *Sempel* finansines išlaidas, PVM ir viešosios infrastruktūros įrengimo kainas, susitartas su Prancūzijos valdžios institucijomis (ginčijamo sprendimo 89 ir 171 konstatuojamosios dalys). Šio balanso pagrindu Komisija nustatė visą įrengimo vertę. Priešingai nei teigia ieškovė, jai perduoto sklypo įrengimo vertė priklausė nuo *Sempel* realiai atliktų darbų, o ne *Scott* sutarties sąlygų.
- 86 Komisija pastebi, kad pagal 1994 m. gegužės 27 d. Orleano miesto tarybos posėdžio protokolą bendra šios sandorio kaina, įskaitant sklypo ir jo įrengimo kainą, Orleano miestui ir Loiret departamentui buvo arba 84,482 274 milijono FRF, arba 92,531 048 milijono FRF (2.2 punktas).
- 87 Komisija mano, kad 1998 m. P & G sumokėta pirkimo kaina (žr. šio sprendimo 71 punktą) nenurodo geriau 1987 m. atliktų įrengimo darbų vertės nei kitos aplinkybės, kurias Komisija žinojo ir aprašė savo ginčijamame sprendime. Komisija atkreipia dėmesį į tą faktą, kad per visą procedūrą ieškovė skundėsi tam tikru nesąžiningumu, nes KC, išigydamą *Scott*, sumokėjo brangiai, bet kai *Scott* turtas buvo parduodamas, pirkimo kaina visiškai neatspindėjo aptariamų pagalbos

elementų. Šiuo argumentu pripažįstama, kad turto pardavimo P & G kaina iš pat pradžių buvo smarkiai paveikta šios pagalbos. Komisija mano, kad ieškovė negali „turėti visko“: arba P & G „sumokėjo“ *Scott* už pagalbą, ir tuomet nebūtų nesąžininga ją išieškoti iš *Scott*, arba P & G mokama ir *Scott* priimtina kaina iš pat pradžių buvo smarkiai paveikta suteiktos pagalbos ir todėl jokių būdu negalėjo būti pagrindas apskaičiuoti žemės sklypo ir jo įrengimo vertę 1987 metais.

88 Komisija primena, kad ji įpareigojo Prancūzijos valdžios institucijas suteikti jai detalesnės informacijos (ginčijamo sprendimo 97 ir 168 konstatuojamosios dalys).

89 Antra, Komisija pripažįsta, jog ginčijamame sprendime buvo skaičiavimo klaida (žr. šio 73 sprendimo punktą), ir pastebi, kad ji ėmėsi būtinų priemonių jai ištaisyti (žr. šio sprendimo 15 punktą).

90 Ieškovės argumentas, kad Komisijos požiūriui trūksta nuoseklumo ir kad ji turėjo naudoti *Sempel* mokėtų palūkanų tarifą (žr. šio sprendimo 74 punktą), turi būti atmestas. Komisija pagrįstai naudojo 5,6 % tarifą, kurį numato jos komunikatas dėl taikomų palūkanų normų susigrąžinant neteisėtai suteiktą valstybės pagalbą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

91 Kadangi valstybės pagalbos sąvoka yra teisinio pobūdžio ir turi būti aiškinama remiantis objektyviomis aplinkybėmis, Bendrijos teismas, iš principo ir atsižvelgda-

mas į konkrečias jam nagrinėti pateiktos bylos aplinkybes bei Komisijos atlikto įvertinimo techninį pobūdį ar sudėtingumą, turi atlikti išsamią kontrolę ir nustatyti, ar priemonė patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (2000 m. gegužės 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Ladbroke Racing ir Komisiją*, C-83/98 P, Rink. p. I-3271, 25 punktas ir 2002 m. spalio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Linde prieš Komisiją*, T-98/00, Rink. p. II-3961, 40 punktas).

- 92 Nauda EB 87 straipsnio 1 dalies prasme laikomos įvairių formų priemonės, sumažinančios įmonės biudžetui paprastai tenkančią naštą ir dėl šių priežasčių prilyginamos dotacijoms (šia prasme žr. 1961 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją*, 30/59, Rink. p. 3, 39 punktą ir 2003 m. gegužės 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija ir SIM 2 Multimedia prieš Komisiją*, C-328/99 bei C-399/00, Rink. p. I-4035, 35 punktą), pavyzdžiui, turto ar paslaugų suteikimas palankiomis sąlygomis (2003 m. lapkričio 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *GEMO*, C-126/01, Rink. p. I-13769, 29 punktas; taip pat žr. 1998 m. vasario 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Van der Kooy ir kt. prieš Komisiją*, 67/85, 68/85 ir 70/85, Rink. p. 219, 28 ir 29 punktus).

- 93 Taikant šį principą viešosios institucijos žemės sklypo pardavimo įmonei atveju, iš jo išplaukia, kad reikia nustatyti, be kita ko, ar įgijėjas nebūtų sumokėjęs tokios pat kainos įprastomis rinkos sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2002 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Diputación Foral de Álava ir kt. prieš Komisiją*, T-127/99, T-129/99 ir T-148/99, Rink. p. II-1275, 73 punktą). Nustatydama rinkos kainą Komisija privalo atsižvelgti į netikrumą, kuris gali kilti nustatant buvusias rinkos kainas (2004 m. rugsėjo 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Valmont prieš Komisiją*, T-274/01, Rink. p. II-3145, 45 punktas).

- 94 Taip pat reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Komisijos siekiamas tikslas reikalaujant grąžinti neteisėtai suteiktą pagalbą yra atimti iš jos gavėjo tą pranašumą, kurį jis įgijo rinkoje savo konkurentų atžvilgiu, bei atkurti iki šios pagalbos suteikimo buvusią padėtį (šiuo klausimu žr. pirmiau 58 punkte minėto

sprendimo *Tubemeuse* 66 punktą ir 1995 m. balandžio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-348/93, Rink. p. I-673, 27 punktą). Todėl neteisėtos pagalbos išieškojimas nėra Bendrijos teisės nenumatyta sankcija, net jei įvykdomas praėjus daug laiko po jos suteikimo (1999 m. birželio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-75/97, Rink. p. I-3671, 65 punktas ir 2000 rugsėjo 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CETM prieš Komisiją*, T-55/99, Rink. p. II-3207, 164 punktas). Kitaip tariant, Komisijos sprendimas valstybės pagalbos srityje, kuriuo nurodoma ją išieškoti, yra priemonės, kuriomis siekiama sugrąžinti ankstesnę padėtį ir kurios neturi baudžiamojo pobūdžio.

95 Visais atvejais, jei Komisija nusprendžia įpareigoti išieškoti konkrečią sumą, ji privalo, laikydamasi savo pareigos rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti bylą pagal EB 88 straipsnį (pirmiau 56 punkte minėto sprendimo *Sytraval* 62 punktas ir tame pačiame punkte minėto sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją* 167 punktas), kuo tiksliau, kiek tai leidžia bylos aplinkybės, nustatyti imonei suteiktos pagalbos vertę. Atkurdamą prieš pagalbos sumokėjimą buvusią padėtį Komisija, viena vertus, turi užtikrinti, kad reali pagalba suteikta nauda būtų panaikinta, ir nurodyti išieškoti visą pagalbos sumą. Ji negali parodyti malonės pagalbą gavusiam asmeniui ir nurodyti išieškoti mažesnę nei gautoji pagalba sumą. Kita vertus, Komisija neturi įgaliojimų, išreikšdama savo pasipiktinimą neteisėtų veiksmų sunkumu, nurodyti išieškoti didesnę sumą, nei pagalbos gavėjas gavo pagalbos.

96 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad Komisija negali būti kaltinama už tai, kad ji apytiksliai įvertino pagalbą. Iš tiesų, kai kalbama apie nepraneštą pagalbą, gali būti, kad, atsižvelgiant į bylos aplinkybes ir ypač jei daug laiko praėjo nuo žemės sklypo pardavimo, Komisijai gali kilti sunkumų įvertinant tikslią pagalbos vertę. Į tokias aplinkybes gali būti atsižvelgta vertinant sprendimo teisėtumą, ypač ar Komisija rūpestingai vykdė EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą tyrimo stadiją. Tačiau esminis

pagalbos vertinimo klausimas yra fakto klausimas, kurio visišką kontrolę vykdyti turi teisę Bendrijos teismas. Tik ta aplinkybė, kad Komisija gali būti bylos aplinkybių priversta atlikti apytikslį įvertinimą, jai nesuteikia diskrecijos nustatyti sumos, kurią ji nurodo išieškoti, dydžio.

⁹⁷ Šioje byloje ieškovė tvirtina, kad jos už ginčijamą žemės sklypą sumokėta kaina – 31 milijonas FRF – buvo šio turto rinkos kaina 1987 m., kuriais buvo sudaryta *Sempel* sutartis.

⁹⁸ Ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad Prancūzijos valdžios institucijos ginčijamą žemės sklypą *Scott* pardavė lengvatine kaina, ir nustatė, jog žemės sklypo kaina buvo 70,588 milijono FRF. Komisija šią sumą nustatė remdamasi ne tikėtina tokio žemės sklypo pardavimo kaina rinkoje 1987 m., o viešosios valdžios institucijų patirtomis sąnaudomis (žr. šio sprendimo 17–20 punktus).

⁹⁹ Komisija teigia, kad ji turėjo teisę ir faktiškai buvo priversta remtis Prancūzijos valdžios institucijų patirtomis sąnaudomis. Viena vertus, toks požiūris leido patikimai nustatyti tikėtiną ieškovei perduoto žemės sklypo ir jo įrengimo kainą. Kita vertus, Komisija ginčijamame sprendime (žr., be kita ko, 97–99 konstatuojamąsias dalis) teigia, kad Prancūzijos Respublika nebendradarbiavo vykstant administracinei procedūrai, ją vilkino ir nepateikė visos informacijos, reikalingos nustatyti valstybės pagalbos vertę, ir tai darė nepaisydama pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį priimto įpareigojimo pateikti informaciją (žr. šio sprendimo 10 punktą).

- 100 Šiomis aplinkybėmis ir atsižvelgdamas į šio sprendimo 91–95 punktuose paminėtą Bendrijos teismų praktiką Pirmosios instancijos teismas turi patikrinti, ar Komisija bylos medžiagą išnagrinėjo su visu tam būtinu dėmesiu įvertindama bylos faktines aplinkybes ir ypač ar ginčijamame sprendime įvertinant neteisėtos pagalbos sumą nustatyta ginčijamo žemės sklypo vertė pakankamai tiksliai atitinka 1987 m. buvusią rinkos kainą.
- 101 Visų pirma reikia priminti, kad neginčijama, jog pirmojoje ginčijamo sprendimo versijoje Komisija buvo padariusi svarbią klaidą apskaičiuodama pagalbos dydį ir ją ištaisė jau pareiškus šį ieškinį. Šioje pirmojoje ginčijamo sprendimo versijoje Komisija skaičiuoti pradėjo nuo bendros 68 hektarų sklypo įsigijimo sandorio sumos, iš kurios atėmė 31 milijoną FRF, kuriuos sumokėjo ieškovė. Vėliau ji gautą sumą padaugino iš 48/68, siekdama atsižvelgti į faktą, kad *Scott* įsigijo tik 48 hektarus. Pagal šį skaičiavimą pagalba, susijusi su ginčijamo žemės sklypo lengvatine kaina, siekė 48,7 milijono FRF (7,42 milijono eurų) arba, diskontuota verte, 100 milijoną FRF (15,2 milijono eurų).
- 102 Tačiau Komisija atliko klaidingus skaičiavimus *Scott* priskirdama tik 48/68 nuo 31 milijono FRF, o ne nuo visos sumos. Šią savo klaidą ji pripažino pataisytoje ginčijamo sprendimo versijoje, kurioje ji nusprendė, kad pagalba siekė 39,58 milijono FRF arba, diskontuota verte, 80,77 milijono FRF.
- 103 Kadangi pareiškusi šį ieškinį Komisija ištaisė šią klaidą, jos vienos nepakanka tam, kad galima būtų panaikinti šį ginčijamą sprendimą. Tačiau dėl jos reikia pastebėti du dalykus. Visų pirma kyla klausimas, dėl kokių priežasčių Komisija, atlikdama tyrimą, padarė tokią didelę klaidą. Dėl tokios Komisijos klaidos Pirmosios instancijos teismas yra priverstas kuo kruopščiausiai patikrinti visus pagalbos apskaičiavimo aspektus.

104 Todėl reikia išnagrinėti požiūrį, kurio Komisija laikėsi ginčijamame sprendime nustatydamą ginčijamo žemės sklypo vertę.

— Dėl metodo ir skaičiavimo klaidų ginčijamame sprendime

105 Visų pirma svarbu priminti, kad vertinant pagalbą, suteiktą parduodant sklypą tariamai lengvatine kaina, taikomas privataus investuotojo, veikiančio rinkos ekonomikoje, principas. Todėl pagalbos vertė yra lygi skirtumui tarp tos kainos, kurią sumokėjo pagalbos gavėjas, ir tos, kurią jis būtų mokėjęs, esant įprastoms sąlygoms, jei tokį patį žemės sklypą būtų pirkęs iš privataus pardavėjo.

106 Komisija šioje byloje pripažįsta, kad vertindama pagalbos sumą ji rėmėsi Prancūzijos valdžios institucijų patirtomis sąnaudomis (žr. šio sprendimo 76 punktą). Iš tiesų Komisija ginčijamame sprendime nesivadovauja jokių tiesioginiu ir nepriklausomu ginčijamo žemės sklypo kainos rinkoje 1987 m. įvertinimu. Ji savo ruožtu vadovavosi ginčijamo žemės sklypo kaina, kurią sumokėjo atitinkamos valdžios institucijos. Nors įsigijimo ir įrengimo kaina gali būti antrinė ar netiesioginė ginčijamo žemės sklypo vertės nuoroda, šios aplinkybės nėra geriausias šios vertės įrodymas. Privataus investuotojo principas reiškia, kad turėjo būti įvertinta ginčijamo žemės sklypo kaina, už kurią jis būtų parduotas įprastomis rinkos sąlygomis 1987 m. rugpjūčio mėnesį. Šią kainą nebūtinai nulemia pardavėjo patirtos sąnaudos, nes ją gali paveikti įvairūs faktoriai, tarp jų ir pasiūlos bei paklausos pusiausvyra pardavimo momentu. Kitaip tariant, Prancūzijos valdžios institucijų per dvylika metų patirtos sąnaudos perkant neįrengtą žemės sklypą (žr. šio sprendimo 17 punktą) ir jį įrengiant nebūtinai atspindi jo rinkos vertę 1987 m. rugpjūčio mėnes.

107 Komisija pateisina atsižvelgimą į Prancūzijos valdžios institucijų patirtas sąnaudas teigdamą, priešingai nei jos „sisteminis ir logiškas“ požiūris į EB 87 straipsnio 1 dalį, kokį ji išdėstė savo komunikate Nr. 97/C 209/03 dėl valstybės pagalbos elementų valdžios institucijoms parduodant žemę ir pastatus, kad Prancūzijos valdžios institucijos ginčijamo žemės sklypo nepardavė pagal nesąlyginio konkurso procedūrą ir parduodamos ginčijamą žemės sklypą ieškovei neatliko nepriklausomo jo įvertinimo (žr. šio sprendimo 77 ir 85 punktus). Šiomis aplinkybėmis ji mano, kad, nustatydamą ginčijamo žemės sklypo vertę, galėjo pagrįstai remtis valdžios institucijų patirtomis sąnaudomis.

108 Tačiau tas faktas, kad Prancūzijos valdžios institucijos 1987 m., prieš parduodamos ginčijamą žemės sklypą *Scott*, nenustatė jo vertės konkurso būdu arba atlikdamos nepriklausomą vertinimą, neatleidžia Komisijos nuo jos pareigos vykdant tyrimą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį nustatyti turto vertę patikimiausiu metodu. Iš tiesų, priešingai nei teigia Komisija, ji nesilaikė savo 1997 m. komunikate paskelbto sisteminio ir logiško požiūrio ir, neapsvarsčiusi galimybės atlikti nepriklausomą įvertinimą, iš karto pradėjo svarstyti buvusias Prancūzijos valdžios institucijų sąnaudas įgyjant ir įrengiant ginčijamą žemės sklypą (žr. šio sprendimo 137 ir 138 punktus).

109 Be to, net ir darant prielaidą, kad Komisija nustatydamą ginčijamo žemės sklypo kainą turėjo teisę remtis tik atitinkamų valdžios institucijų patirtomis sąnaudomis, Pirmosios instancijos teismas mano, jog jos požiūris į neįrengto žemės sklypo vertinimą yra klaidingas, nes tai darydamą ji padarė antrą skaičiavimo klaidą ir, kita vertus, ji rėmėsi netiksliais duomenimis apie šias sąnaudas.

110 Pirma, ginčijamame sprendime Komisija konstatuoja, kad šiuos, „tuomet žemės ūkio paskirties žemės, hektarus (Orleano) miestas įsigijo 1975–1987 metais už 16 FRF/m²

(2,4 euro/m²) arba už bendrą 10,9 milijono FRF (1,7 milijono eurų) sumą“ (15 konstatuojamoji dalis). Šiuo klausimu ji remiasi 1994 m. gegužės 27 d. Orleano miesto tarybos susirinkimo protokolo 2.2 punktu. Tačiau iš šio protokolo aišku, kad 10,9 milijono FRF suma buvo 48 hektarų neįrengto žemės sklypo, kuris buvo perduotas *Scott*, kaina, o ne 68 hektarų sklypo kaina. Todėl, kitaip nei suskaičiavo Komisija, neįrengto žemės sklypo kaina buvo 23 FRF/m², t. y. beveik 50 % daugiau nei 16 FRF/m². Šitaip Komisija padarė skaičiavimo klaidą.

111 Iš to išplaukia, kad Komisija apskaičiuodama *Scott* gautos naudos sumą neturėjo 10,9 milijono FRF sumos padalinti tarp 48 hektarų ir 20 hektarų sklypų (ginčijamo sprendimo 170 konstatuojamoji dalis), o visą ją priskirti 48 hektarų sklypui. Tai, kad ši klaida buvo naudinga *Scott*, negali jos pateisinti. Komisija privalėjo, kiek tai įmanoma, nustatyti tikrą nagrinėjamos pagalbos vertę ir nurodyti ją išieškoti (žr. šio sprendimo 95 punkte minėtą teismo praktiką).

112 Iš to matyti, jog Komisija taip pat suklydo teigdama, kad jos neįrengto žemės sklypo kainos įvertinimą 16 FRF/m² patvirtino vidutinė 68 hektarų pirkimo už 15 FRF/m² kaina, kurią administracinėje procedūroje nurodė Prancūzijos valdžios institucijos (ginčijamo sprendimo 15 konstatuojamoji dalis ir 8 puslapio apačioje esanti išnaša).

113 Jei Komisija nebūtų klaidingai nusprendusi, jog 48 hektarų kaina buvo 16 FRF/m², galima manyti, kad ji būtų pastebėjusi didelį skirtumą tarp sumų 15 FRF/m² ir 23 FRF/m² ir tuo pagrindu suabejojusi informacijos dėl neįrengto žemės sklypo kainos patikimumu.

- 114 Antra, kalbant apie netikslių duomenų apie neįrengto žemės sklypo kainą naudojimo, Komisija bent jau iš dalies rėmėsi vidutine 15 FRF/m² kaina, kurią Prancūzijos valdžios institucijos sumokėjo už 68 neįrengto žemės sklypo hektarus, įsigytus 1975 m. liepos 1 d. (30 hektarų), 1984 m. gruodžio 13 d. (32,5 hektaro) ir 1987 m. rugsėjo 18 d. (5,5 hektaro). Komisija per teismo posėdį kartą pakartojo maniusi, jog vidutinė 15 FRF/m² kaina buvo neįrengto žemės sklypo kaina.
- 115 Tačiau Komisija nepatikrino kiekvieno iš šių sklypų pirkimo kainos. Ji naudojosi bendra vidutine 1975, 1984 ir 1987 metais pirktų sklypų kaina, o tai nebūtinai atspindi 1987 m. buvusią neįrengto žemės sklypo rinkos vertę. Konkrečiai tariant, priešingai nei teigia Komisija (žr. šio sprendimo 78 punktą), 30 ir 32,5 hektaro dydžio sklypų, įsigytų atitinkamai 1975 ir 1984 metais, kaina nebūtinai parodo neįrengto žemės sklypo kainą 1987 metais pagal privataus investuotojo principą. Šiuo klausimu reikia pastebėti, kad Komisijos komunikate Nr. 97/C 209/03 dėl valstybės pagalbos elementų valdžios institucijoms parduodant žemę ir pastatus nurodyta, jog „valdžios institucijų pirminės žemės ir pastatų įsigijimo sąnaudos yra rinkos kainos rodiklis, išskyrus tą atvejį, jei nuo žemės ar pastatų pirkimo iki pardavimo yra praėjęs nemažas laiko tarpas“ (II punkto 2 dalies d papunktis). Net ir naudojant šiame komunikate išdėstytą Komisijos požiūrį aišku, kad Komisija tikrai neturėjo teisės remtis 1975 metais patirtomis žemės sklypo įsigijimo sąnaudomis.
- 116 Ir priešingai, 5,5 hektaro, kurie buvo nupirkti per ginčijamą pardavimą, kaina 1987 m. galėjo būti tuo metu buvusios vieno neįrengto žemės sklypo kvadratinio metro kainos nuoroda, žinoma, patikrinus tokio pirkimo aplinkybes ir sąlygas. Tačiau Komisija nebandė gauti šios informacijos (šiuo klausimu žr. 151–153 šio sprendimo punktus), o rėmėsi antrinės svarbos informacija.
- 117 Be to, bylos medžiagoje nenurodoma, kokia 68 hektarų sklypo dalis buvo parduota *Scott* ir ypač koks yra ryšys tarp trijų 1975, 1984 ir 1987 metais nupirktų sklypų ir 1987 m. *Scott* įsigytų 48 hektarų.

118 Komisija savo dokumentuose (žr. šio sprendimo 79 punktą) ir ypač atsakymuose į Pirmosios instancijos teismo klausimus ne kartą pabrėžia, kad 1994 m. gegužės 27 d. Orleano miesto tarybos susirinkimo protokole minima 10,9 milijono suma yra susijusi su pradine „labai palankia“ 48 hektarų neįrengto žemės sklypo verte, bet ne su jo kaina. Neatsižvelgiant į tą aplinkybę, jog Komisija ginčijamame sprendime klaidingai nusprendė, kad 10,9 milijono FRF suma sietina su 68 hektarais (žr. šio sprendimo 110 punktą), reikia pastebėti, jog šio protokolo 2.2 punktą yra labai trumpa „sandorio sąnaudų“ santrauka be paaiškinimų, kurioje nurodoma 10,9 milijono FRF suma, skirta pirkti neįrengtą žemės sklypą, ir tai buvo „pradinė nekilnojamojo turto vertė“. Komisija pati ginčijamame sprendime nurodė, kad tai buvo Prancūzijos valdžios institucijų perkamo neįrengto žemės sklypo „pirkimo kaina“ arba „sąnaudos“ (20, 157, 161 ir 170 konstatuojamosios dalys).

119 Iš tiesų Komisija neturėjo jokios informacijos apie tai, kokiomis aplinkybėmis Orleano miestas įsigijo šiuos tris sklypus, kurių bendras plotas sudarė 68 hektarus. Šių sutarčių sąlygos taip pat yra nežinomos. Konkrečiai tariant, Komisija nežinojo, ar kiekvienas iš šių sklypų buvo įsigytas derybų ar ekspropriacijos visuomenės reikmėms būdu. Jei pasitvirtintų pastaroji hipotezė, tai gali būti, kad į 10,9 milijono FRF sumą pateko ir buvusiems šių sklypų savininkams už buvusį turtą sumokėta kompensacija, įskaitant ir kompensaciją už žemės ūkio veiklos šiuose sklypuose nutraukimą, arba kitos valstybės patirtos pirkimo sąnaudos, kurios nepatenka į realią neįrengto žemės sklypo rinkos kainą.

120 Be to, reikia pastebėti, kad iš bylos medžiagos aišku, jog Komisija neatsižvelgė į kitus vertinant žemės sklypo įrengimą svarbius faktus. Konkrečiai tariant, pagal *Scott* sutartį (žr. šio sprendimo 2 ir 3 punktus) buvo numatyta, kad *Scott* už ginčijamą žemės sklypą sumokės 31 milijoną eurų, o į šią kainą įeina ir 30 000 m² gamyklos pastatymas. Sprendžiant iš 1994 m. gegužės 27 d. Orleano miesto tarybos susirinkimo protokolo, buvo pastatyta „apie 54 000 m² gamykla (vietoj iš pradžių numatytų 30 000 m²)“. Šis skirtumas nebuvo paminėtas ginčijamame sprendime, ir

atrodo, kad į jį nebuvo atsižvelgta nagrinėjant bylos medžiagą. Jei į pastarąją aplinkybę Komisija būtų atsižvelgusi, tikėtina, kad ji būtų sukėlusį abejonių dėl ginčijamo žemės sklypo kvadratinio metro kainos įvertinimo.

- 121 Be to, iš *Scott* sutarties 4 straipsnio aišku, kad ieškovė įsipareigojo įsigyti ginčijamą žemės sklypą už 31 milijoną FRF ir kad *Sempel* šioje vietoje atliks darbų „už maksimalią 80 (milijonų FRF sumą)“. Tačiau *Sempel* likvidavimo balanse, kurį Prancūzijos valdžios institucijos Komisijai atsiuntė 1999 m. spalio 6 d., nurodoma, kad *Sempel* įrengdama žemės sklypą patyrė 140,4 milijono FRF sąnaudų. Tai, kad įrengimo darbai kainavo 140,4 milijono FRF vietoj *Scott* sutartyje numatytos „maksimalios 80 (milijonų FRF sumos)“, t. y. 75,5 % daugiau, turėjo Komisijai padėti suprasti, jog *Sempel* patirtos sąnaudos nebūtinai buvo ginčijamo žemės sklypo rinkos vertę parodanti aplinkybė. Šiuo klausimu pažymėtina, kad *Sempel* likvidavimo balansas nėra minimas sprendime pradėti procedūrą – o tuo *Scott* ir kaltina Komisiją. Komisija privalėjo bent jau paklausti *Scott* dėl skirtumo tarp 140,4 milijono FRF sumos ir 80 milijonų FRF sumos, numatytos *Scott* sutartyje.

- 122 Bylos medžiagoje nieko neminima apie tai, ar *Sempel* patyrė didesnių sąnaudų dėl to, kad buvo pastatyta beveik du kartus didesnė, nei iš pradžių planuota, gamykla, ar sąnaudos padidėjo dėl *Sempel* neefektyvumo ar dėl lėšų iššvaistymo, kuris niekaip nepadidino sklypo vertės. Per Pirmosios instancijos teismo posėdį paklaustos bylos šalys negalėjo patikslinti, ar didesnė gamykla buvo pastatyta dėl noro suteikti *Scott* dar didesnę valstybės pagalbą, ar dėl kažkokios klaidos statant gamyklą.

- 123 Iš to, kas išdėstyta pirmiau, reikia daryti išvadą, kad, nustatydama ginčijamo žemės sklypo rinkos vertę 1987 metais, Komisija padarė klaidų.

— Dėl informacijos, į kurią Komisija neatsižvelgė

- 124 Reikia pažymėti, jog baigiantis EB 88 straipsnio 2 dalyje numatyta oficialiai tyrimo procedūrai, t. y. 2000 m. pradžioje, Komisija buvo ar turėjo būti informuota apie kitus duomenis, liudijančius ginčijamo žemės sklypo vertę, įskaitant ir kitų jo įvertinimų buvimą. Tačiau Komisija nesidomėjo, ar šie duomenys gali būti svarbūs, nepaisant to, kad ji teturėjo netikslius duomenis apie neįrengto žemės sklypo kainą.
- 125 Visų pirma 1999 m. gruodžio 24 d. laiške, į kurį Komisija turėjo atsižvelgti (žr. šio sprendimo 51–63 punktus), *Scott* nurodė, kad tuomet, kai Orleano miestas 1987 m. neįrengtą žemės sklypą pardavė *Sempel*, Prancūzijos mokesčių inspekcija jį įvertino 5,5 FRF/m². Prancūzijos valdžios institucijos taip pat minėjo šį įvertinimą 2000 m. vasario 21 d. laiške (žr. šio sprendimo 13 punktą). 1993 m. mokesčių inspekcija taikė šį įvertinimą, kai atliko *Scott* patikrinimą. Žinoma, kaip pažymi Komisija (žr. šio sprendimo 82 punktą), atliekant mokestinį patikrinimą naudotas įvertinimas nebūtinai parodo žemės sklypo rinkos vertę. Tačiau šiuo atveju iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad čia kalbame apie neįrengto žemės sklypo įvertinimą, kurį atliko nepriklausoma valdžios institucija, ir Komisija turėjo bent jau atkreipti į jį dėmesį. Tačiau ginčijamame sprendime skaičius 5,5 FRF/m² niekur neminimas.
- 126 *Scott* tame pačiame laiške taip pat nurodė ginčijamo žemės sklypo ekspertizę, atliktą *Galtier* kontoros, kuri 1996 m., kai Komisija dar nebuvo pradėjusi tyrimo dėl *Scott* tariamai suteiktos pagalbos, ginčijamą žemės sklypą, kurį 1987 m. *Scott* iš *Sempel* pirkė už 31 milijoną FRF, įvertino 40,6 milijono FRF. Reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija šį jau įrengtą sklypą vertino 70,588 milijono FRF (žr. šio sprendimo 20 punktą). 1999 m. gruodžio 24 d. laiške *Scott* Komisijai pasiūlė pateikti *Galtier* ataskaitos kopiją.

- 127 Be to, *Scott* nurodo Nantero miesto komercinio teismo paskirto *Scott* ir KC turto vertintojo, kuriam buvo pagal įstatymą pavesta įvertinti rinkos kaina tik P & G parduodamą turtą (žr. šio sprendimo 14 punktą), įvertinimą. Turto vertintojas šį turtą įvertino dar mažiau nei *Galtier* kontora. *Scott* prie savo 1999 m. gruodžio 24 d. laiško pridėjo dvi lenteles, kuriose buvo pateikta didelės aptariamo turto dalies įvertinimo santrauka.
- 128 Reikia pridurti, kad 2000 m. vasario 21 d. laiške Prancūzijos valdžios institucijos taip pat nurodė šį įvertinimą ir pridėjo tas pačias lenteles, kurios buvo pridėtos prie 1999 m. gruodžio 24 d. *Scott* laiško. Tačiau Komisija nepaprašė Prancūzijos valdžios institucijų pateikti šių įvertinimų ir neklausė šių valdžios institucijų apie jų atsiradimo aplinkybes.
- 129 Komisija nurodo kelias priežastis, kodėl ji manė, kad šie įvertinimai nebuvo svarbūs šioje byloje.
- 130 Savo dokumentuose, o taip atsakymuose į Pirmosios instancijos teismo užduotus klausimus ji teigia, kad *Scott* šiame ieškinyje nepateikė argumentų dėl šių įvertinimo ataskaitų nebuvimo ir todėl Pirmosios instancijos teismas negali panaikinti ginčijamo sprendimo šiuo pagrindu. Ji taip pat teigia, kad ieškovė Prancūzijos mokesčių inspekcijos atliktą įvertinimą nurodė tik savo dublike ir todėl jos argumentas yra nepriimtinas.
- 131 Tačiau *Scott* nurodė, kad Komisija padarė vertinimo klaidą nustatydamą ginčijamo žemės sklypo vertę, ir pabrėžė, jog Komisija neskyrė pakankamai dėmesio bylos medžiagai tirti (žr. šio sprendimo 64–71 punktus). Kadangi buvo suabejota nustatyta ginčijamo žemės sklypo verte, Pirmosios instancijos teismas privalo atlikti išsamią

šio klausimo kontrolę (žr. šio sprendimo 91 punktą). Be to, ieškovė savo dublike pagrįstai pateikė patikslinimus, įskaitant ir rėmimąsi Prancūzijos mokesčių inspekcijos atliktu neįrengto žemės sklypo įvertinimu.

¹³² Komisijos teigimu, apie šių įvertinimų buvimą buvo pranešta pernešant pernelęg vėlioje procedūros stadijoje. Ji net negavo būtinų įrodančių dokumentų. Su šiuo argumentu negalima sutikti. Kadangi po 1999 m. gruodžio 7 d. susirinkimo Komisija leido Prancūzijos delegacijai pateikti pastabas, ji privalėjo jas išsamiai išnagrinėti. Komisija, laikydamasi pareigos rūpestingai ir nešališkai ištirti bylos medžiagą pagal EB 88 straipsnį, privalėjo išnagrinėti šią informaciją ir paprašyti *Scott* pateikti jos siūlomą informaciją.

¹³³ Komisija teigia, kad aptariamai įvertinimai nebuvo naudingi. Viena vertus, sklypo įrengimas buvo „pritaikytas“ *Scott*, ir šie įvertinimai nėra patikimas *Scott* suteiktos pagalbos apskaičiavimo pagrindas. Kita vertus, šie įvertinimai buvo atlikti praėjus daugeliui metų po ginčijamo pardavimo ir negali patikimai nurodyti ginčijamo žemės sklypo vertės.

¹³⁴ Nors šie įvertinimai buvo atlikti ne per ginčijamą pardavimą, jie vis vien gali būti naudingi, nes yra vieninteliai, atrodo, nešališki įvertinimai, kurių tikslas buvo nustatyti ginčijamo žemės sklypo rinkos vertę naudojant bendrai priimtus įvertinimo metodus. Komisija neginčija, kad šiuos įvertinimus atliko nepriklausomi ekspertai, ir neginčija nei *Galtier* kontoros, nei turto vertintojo naudotų metodų. Šiomis aplinkybėmis Komisija privalėjo bent jau išnagrinėti šių įvertinimų turinį, kad galėtų nustatyti jų įrodomąją vertę.

135 Svarbu priminti, kad EB 88 straipsnio 2 dalyje nustatyto tyrimo etapo paskirtis yra suteikti Komisijai galimybę surinkti kuo išsamesnę informaciją apie visus bylos duomenis (žr. šio sprendimo 56 punkte minėto sprendimo *Sytraval* 38 punktą ir ten minimą teismo praktiką). Todėl Komisija privalo susirinkti visas nuomones, kurių jai reikia visoms bylos aplinkybėms perprasti prieš priimant sprendimą (šia prasme žr. 1984 m. kovo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, 84/82, Rink. p. 1451, 13 punktą ir šio sprendimo 56 punkte minėto sprendimo *Sytraval* 39 punktą). Tačiau šiuo atveju Komisija neišnagrinėjo nuomonių, kurios galėjo turėti įrodomosios reikšmės nustatant ginčijamo žemės sklypo vertę.

136 Reikia pridurti, kad kiti ginčijamo žemės sklypo įvertinimai, kurie Komisijai buvo pateikti iki priimant ginčijamą sprendimą, neįrodo, kad 31 milijonas FRE, kurį sumokėjo *Scott*, buvo rinkos kaina ar kad Komisijos įvertinimas buvo klaidingas. Šie kiti įvertinimai yra svarbūs tuo, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija buvo informuota, jog yra kitų ginčijamo žemės sklypo įvertinimų, kurie prieštarauja jos atliktajam. Atsižvelgdamas į tai, jog Komisija nesiėmė būtinų priemonių, reikalingų pašalinti šį netikrumą, Pirmosios instancijos teismas mano, kad ji, vykdydama EB 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą tyrimą, nesilaikė rūpestingumo ir nešališkumo pareigos.

137 Neatsižvelgiant į tą faktą, kad Komisija privalėjo paprašyti pateikti šiuos įvertinimus, nagrinėjamu atveju ji taip pat galėjo panaudoti kitas priemones reikalingai informacijai gauti. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Komisija gali, nors ir neprivalo, pasitelkti išorės ekspertų pagalbą (šia prasme žr. 1997 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *FFSA ir kt. prieš Komisiją*, T-106/95, Rink. p. II-229, 102 punktą ir 1998 m. birželio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Airways ir kt. ir British Midland Airways prieš Komisiją*, T-371/94 ir T-394/94, Rink. p. II-2405, 72 punktą). Taigi Komisija galėjo užsakyti atlikti toje vietovėje buvusių žemės sklypų kainų 1987 m. rugpjūčio mėn. ekspertizę. Tokia ekspertizė būtų buvusi ypač naudinga atsižvelgiant į tai, kad Komisijos nustatoma praeityje buvusi žemės sklypo rinkos kaina gali būti labai apytikslė (žr. šio sprendimo 93 punktą).

138 Nors eksperto atliekamas įvertinimas būtų vykęs praėjus daugiau nei dešimt metų po ginčijamo pardavimo, tačiau vietos nekilnojamojo turto ekspertas, kuris žinojo rinkos padėtį 1987 m., ypač panašių sklypų pardavimus įprastomis rinkos sąlygomis, būtų galėjęs Komisijai paaiškinti, ar tokie duomenys atitinka Komisijos vertinimą.

139 Taip pat svarbu priminti, kad *Scott* ir Prancūzijos Respublika atitinkamai 1999 m. gruodžio 24 d. ir 2000 m. vasario 21 d. laiškais pranešė Komisijai, jog 1998 m. *Scott*/KC ginčijamą žemės sklypą pardavė P & G už 27,6 milijono FRF (4,2 milijono eurų) tam, kad pagrįstų savo poziciją, jog ginčijamo žemės sklypo vertė 1987 m. buvo 31 milijonas FRF. Komisija neginčija, kad pardavimas P & G vyko įprastomis rinkos sąlygomis. Toks pardavimas, po ginčijamo pardavimo praėjus keleriems metams, galėjo būti ginčijamo žemės sklypo vertės nuoroda.

140 Tačiau Komisija net nemanė, kad reikia patikrinti šio skaičiaus teisingumą (ginčijamo sprendimo 163 konstatuojamoji dalis). Komisija paaiškina, kad atsižvelgiant į nuostolius, patirtus eksploatuojant šią gamyklą ir 1998 m. sausio mėn. priimtą sprendimą ją uždaryti, KC buvo pasiruošęs sutikti su mažesne pardavimo kaina. Konkrečiai tariant, KC jau buvo investavusi į šią vietą ir, Komisijos teigimu, šios sąnaudų turėjo būti nurašytos į nuostolius. Todėl 1998 m. KC situacija smarkiai skyrėsi nuo tos, kurioje 1987 m. buvo atsidūrusios savivaldos institucijos, kurios žinojo, kad jų investicijos reikš apie 60 milijonų FRF (9,2 milijono eurų) nuostolį, ir todėl šių kainų negalima palyginti (ginčijamo sprendimo 164–166 konstatuojamosios dalys).

141 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, Komisijos teigimu, ginčijamo žemės sklypo vertė 1987 m. buvo 70,588 milijono FRF. Net jei darytume prielaidą, kad KC buvo pasirengusi žemės sklypą parduoti už mažesnę kainą, reikia pabrėžti, jog KC, pagal Komisijos atliktą analizę, pardavė žemės sklypą patirdama 42,9 milijono FRF nuostolių, o tai sudarė 60 % ginčijamo žemės sklypo vertės. Šiomis aplinkybėmis Komisija turėjo rimčiau išnagrinėti 1998 m. gautą 27,6 milijono FRF pardavimo kainą, kuri bet kuriuo atveju buvo pakankamai panaši į ginčijamo žemės sklypo

vertę, kurią nurodė *Scott*. Iš tiesų tai, kad KC 1998 m. parduodama ginčijamą žemės sklypą gavo mažiau nei 1987 m. už jį sumokėjo *Scott*, nepaisant to, jog apskritai nekilnojamojo turto kainos kilo, yra papildoma aplinkybė, patvirtinanti, kad 1987 m. *Scott* sumokėjo rinkos kainą.

- 142 Iš to reikia daryti išvadą, kad Komisija neatsižvelgė į informaciją, kuri galėjo būti naudinga nustatant ginčijamo žemės sklypo kainą 1987 m. rudenį.

— Dėl įpareigojimo pateikti informaciją

- 143 Komisija teigia, kad net jei paaiškėtų, jog nauda ginčijamą žemės sklypą pardavus lengvatine kaina jos buvo apskaičiuota netiksliai, ji turėjo teisę, tiksliau, buvo priversta apskaičiuoti ją būtent taip dėl to, kad Prancūzijos valdžios institucijos nepateikė tikslesnės informacijos. Šiomis aplinkybėmis Komisija mano, kad ji turėjo teisę priimti sprendimą remdamasi turima informacija (ginčijamo sprendimo 97–99 konstatuojamosios dalys).

- 144 Iš teismų praktikos matyti, kad Komisija gali priimti sprendimą remdamasi turima informacija, jei ji susiduria su valstybe nare, kuri nevykdo savo bendradarbiavimo pareigos ir nepateikia informacijos, kurios Komisija prašė siekdama įvertinti pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka (1990 m. vasario 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-301/87, Rink. p. I-307, toliau – *Boussac* sprendimas, 22 punktas ir šio sprendimo 75 punkte minėto sprendimo *Vokietija ir Pleuger Worthington prieš Komisiją* 26 punktas). Vis dėlto, prieš priimdama tokį sprendimą, Komisija turi įvykdyti tam tikrus procedūrinius reikalavimus. Pirmiausia, ji turi nurodyti valstybei narei per nustatytą terminą

pateikti visus dokumentus, informaciją ir duomenis, reikalingus priimti sprendimą pagal EB 88 straipsnį. Tik jei, nepaisant Komisijos nurodymo, valstybė narė nepateikia reikalaujamos informacijos, Komisija, remdamasi turima informacija, turi teisę užbaigti procedūrą ir priimti sprendimą, kuriuo pagalba pripažįstama nesuderinama arba suderinama su bendrąja rinka (minėto sprendimo *Boussac* 19 ir 22 punktai). Šie reikalavimai buvo pakartoti bei patikslinti Reglamento Nr. 659/1999 5 straipsnio 2 dalyje, 10 straipsnio 3 dalyje ir 13 straipsnio 1 dalyje. Kaip ypač aiškiai nurodyta šio reglamento 10 straipsnio 3 dalyje, sprendime, kuriuo konkreiti valstybė narė yra įpareigojama pateikti informaciją, turi būti nurodyta, „kokią informaciją reikia pateikti“.

145 Šiuo atžvilgiu primintina, kad pagal Reglamento Nr. 659/1999 6 straipsnio 1 dalį „sprendime pradėti formalus tyrimo procesą apibendrinami reikšmingi ginčytini faktai ir teisės klausimai, pateikiamas pirminis Komisijos atliktas pasiūlytos pagalbos pobūdžio priemonės įvertinimas ir išdėstomos abejonės dėl pagalbos atitikties bendrajai rinkai“. Priėmus šį sprendimą ir paskelbus jį *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*, valstybė narė ir kiti suinteresuotieji asmenys informuojami apie faktines aplinkybes, kuriomis Komisija ketina pagrįsti savo sprendimą. Tai reiškia, kad, jei šie asmenys mano, jog tam tikros sprendime pradėti formalus tyrimo procesą pateiktos aplinkybės yra neteisingos, jie privalo apie tai pranešti Komisijai per administracinę procedūrą, antraip negalės ginčyti šių aplinkybių teismo procese (valstybės narės klausimu žr. 1994 m. rugsėjo 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-278/92–C-280/92, Rink. p. I-4103, 31 punktą).

146 Pagal šio sprendimo 144 ir 145 punkte paminėtus teismo praktikoje bei reglamente suformuluotus principus, nesant priešingos suinteresuotųjų asmenų pateiktos informacijos, Komisija, priimdama galutinį sprendimą, vis dėlto turi teisę remtis žinomomis faktinėmis aplinkybėmis, net kai jos neteisingos, jeigu dėl šių faktinių aplinkybių Komisija įpareigojo valstybę narę pateikti jai reikalingą informaciją. Tačiau jei Komisija nenurodo valstybei narei pateikti informacijos dėl faktinių aplinkybių, į kurias ketina atsižvelgti, vėliau ji negali pateisinti galimų faktinių klaidų tuo, kad priimdama sprendimą, kuriuo buvo užbaigta oficiali tyrimo procedūra, ji

turėjo teisę atsižvelgti tik į tuo metu turėtus duomenis (2005 m. spalio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Freistaat Thüringen prieš Komisiją*, T-318/00, Rink. p. II-4179, 88 punktas).

- ¹⁴⁷ Taigi, jei Komisija grindžia sprendimą turima informacija apie tam tikras faktines aplinkybes nepaisydama šiuo atveju teismo praktikoje pripažintų bei į Reglamentą Nr. 659/1999 perkeltų procedūros reikalavimų, Pirmosios instancijos teismas gali nagrinėti klausimą, ar atsižvelgimas į šias faktines aplinkybes būtų galėjęs lemti vertinimo klaidą, dėl kurios ginčijamas sprendimas taptų neteisėtas (šio sprendimo 146 punkte minėto sprendimo *Freistaat Thüringen prieš Komisiją* 89 punktas).
- ¹⁴⁸ Be to, Komisijos teisė priimti sprendimą remiantis turima informacija leidžia manyti, kad jos turima informacija yra patikima.
- ¹⁴⁹ Iš tiesų valstybės narės nebendradarbiavimas nereiškia, kad Bendrijos teismas visiškai nekontroliuoja Komisijos elgesio. Komisija privalo panaudoti visas savo galias, kad gautų visą įmanomą svarbią informaciją, ir veikti rūpestingai. Atsižvelgiant į tai, kad toks nurodymas išieškoti, koks yra nagrinėjamas šioje byloje, daro poveikį tretiesiems asmenims, Komisija turi pasinaudoti visomis jai suteiktomis teisėmis, kad išvengtų situacijos, kai valstybės narės nebendradarbiavimas tretiesiems asmenims nepagrįstai sukelia neigiamų pasekmių (žr. šio sprendimo 59 punktą).
- ¹⁵⁰ Šioje byloje pagal teismo praktiką ir Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnį Komisija neturėjo teisės priimti sprendimo remdamasi turima informacija, nes bylos šalys jai pateikė priešingos informacijos, į kurią atsižvelgti ji atsisakė (žr. šio sprendimo 125–128 punktus).

151 Be to, reikia konstatuoti, kad Komisija nepasinaudojo teise įpareigoti pateikti informaciją, kad gautų šioje byloje svarbios informacijos dėl valstybės pagalbos vertės. Konkrečiai tariant, Prancūzijos valdžios institucijoms pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį priimtu sprendimu, įpareigojančiu pateikti informaciją, nebuvo nurodyta pateikti tikslią informaciją apie Orleano miesto įsigytą neįrengtą žemės sklypą (žr. šio sprendimo 114–119 punktus).

152 1999 m. gegužės 2 d. laiške Komisija Prancūzijos valdžios institucijų konkrečiai paprašė „pateikti įvairias Orleano miesto ir šešių įmonių, kurios įsigijo sklypus likusiuose 20 hektarų (*Scott* įsigijo tik 48 iš 68 hektarų), sudarytas pardavimo sutartis (ypač nurodant pardavimo kainas)“. 1999 m. liepos 8 d. įpareigojimo pateikti informaciją 1 straipsnio d punkte Komisija pakartojo šią formuluotę. Tačiau Komisija niekada neįpareigojo Prancūzijos valdžios institucijų pateikti pardavimo sutarčių, pagal kurias Orleano miestas įsigijo neįrengtą žemės sklypą, arba patikslinti, kokia 68 hektarų žemės sklypo dalis buvo perduota *Scott*. Be to, Komisija neprašė patikslinti 1975, 1984 ir 1987 įsigytų žemės sklypų, kartu sudarančių 68 hektarų žemės sklypą, pirkimo kainos, pačios Komisijos atsiliepime į ieškinį vadinamos „esmine informacija“.

153 Iš tiesų pati Komisija per teismo posėdį ne sykį pakartojo, kad 1987 m. įvykęs trečiojo sklypo pirkimas, t. y. tuo pat metu kaip ir ginčijamas pardavimas, būtų buvęs labai naudinga žemės sklypo vertės nuoroda, pabrėždama, jog Prancūzijos Respublika ir ieškovė buvo atsakingos už tai, kad Komisija neturėjo daugiau informacijos šiuo klausimu (žr. šio sprendimo 78 ir 83 punktus). Tačiau Komisija galėjo įpareigoti Prancūzijos Respubliką pateikti tikslią informaciją šiuo klausimu ir ji neturėjo teisės savo sprendimo pagrįsti neįrengto žemės sklypo kaina, prieš tai neįpareigojusi valstybės narės pateikti šią informaciją.

154 Komisija įpareigojo Prancūzijos Respubliką pateikti visus „naudingus dokumentus, informaciją ir duomenis, kurie (jai) leistų <...> nuspręsti, ar *Scott* naudai priimtos priemonės yra suderinamos su (EB) 87 straipsniu“. Tačiau taip plačiai suformuluotas prašymas nėra pakankamai tikslus Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalies prasme.

155 Iš to darytina išvada, kad pagal Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnio 1 dalį Komisija neturėjo teisės priimti sprendimo remdamasi turima informacija.

— Išvada

156 Galiausiai reikia pabrėžti, kad apskritai, baigiantis EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytais procedūrai, Komisija žinojo arba turėjo žinoti apie keletą skirtingų nuorodų dėl ginčijamo žemės sklypo vertės. Prancūzijos valdžios institucijos ją informavo, kad vidutinė neįrengto žemės sklypo įsigijimo vertė buvo 15 FRF/m². Ji manė, kad šis skaičius patvirtina jos klaidingą skaičiavimą, grindžiamą 1994 m. gegužės 27 d. Orleano miesto tarybos susirinkimo protokolu, pagal kurį pirkimo kaina buvo 16 FRF/m² (žr. šio sprendimo 112 punktą). Remdamasi šiuo protokolu, skaičiuodama ji turėjo gauti 23 FRF/m² kainą (žr. šio sprendimo 110–112 punktus). Komisijai taip pat buvo pranešta apie Prancūzijos mokesčių inspekcijos atliktą neįrengto žemės sklypo įvertinimą, pagal kurį jo vertė buvo 5,5 FRF/m² (žr. šio sprendimo 125 punktą). Dar reikia pastebėti, jog nagrinėjant šį ieškinį Komisija Pirmosios instancijos teismui siūlė atsižvelgti į tą faktą, kad iš pradinio Orleano miesto pasiūlymo ieškovei matyti, jog neįrengto žemės sklypo vertė yra 40 FRF/m² (žr. šio sprendimo 79 punktą).

157 Kalbant apie įrengtą sklypą yra aišku, kad jį *Sempel* pardavė *Scott* už 31 milijoną FRF. *Galtier* kontora 1996 m. ginčijamą žemės sklypą įvertino 40,6 milijono FRF, o turto

vertintojas jį įvertino dar mažesne suma (žr. šio sprendimo 126 ir 127 punktus). Vėliau, 1998 m., šią teritoriją KC pardavė P & G už 27,6 milijono FRF (žr. šio sprendimo 139 punktą). Tačiau, kaip jau buvo minėta šiame sprendime, Komisija nenagrinėjo šių vertinimų ir paprasčiausiai rėmėsi valstybės narės patirtomis sąnaudomis ginčijamame sprendime nuspręsdama, kad ginčijamo žemės sklypo vertė siekė 70,588 milijono FRF.

158 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas mano, kad buvo rimtas neaiškumas dėl ginčijamo žemės sklypo vertės ir kad Komisija EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos tyrimo stadijos nevykdė rūpestingai ir, konkrečiai tariant, nepakankamai nuodugniai išnagrinėjo ginčijamo žemės sklypo vertę. Be to, reikia pažymėti, kad, atsižvelgiant į nuo ginčijamo pardavimo iki ginčijamo sprendimo priėmimo praėjusį laiką, ir konkrečiai – į palūkanų nuo išieškotinos sumos skaičiavimą, Komisijos padarytos klaidų pasekmės pagalbos gavėjui yra ypač rimtos.

159 Todėl reikia patenkinti ketvirtąjį ieškinio pagrindą ir panaikinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnį tiek, kiek jis susijęs su valstybės pagalba, suteikta nustatant lengvatinę žemės sklypo kainą, nenagrinėjant kitų ieškovės nurodytų ieškinio pagrindų ir argumentų, tarp kurių yra argumentas dėl sudėtinės palūkanų normos taikymo apskaičiuojant diskontuotą pagalbos vertę priimtinumo (žr. šio sprendimo 31 punktą).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

160 2003 m. balandžio 10 d. Sprendime *Scott prieš Komisiją*, minėtame šio sprendimo 28 punkte, Pirmosios instancijos teismas atidėjo klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų sprendimą.

- ¹⁶¹ 2005 m. spalio 6 d. Sprendime *Scott prieš Komisiją*, minėtame šio sprendimo 30 punkte, Teisingumo Teismas nusprendė, kad kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su apeliaciniu procesu.
- ¹⁶² Todėl Pirmosios instancijos teismui šiame sprendime reikia nuspręsti dėl visų Pirmosios instancijos teisme vykusio proceso bylinėjimosi išlaidų.
- ¹⁶³ Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Komisijos ir pastaroji bylą iš esmės pralaimėjo, ji turi jas padengti.
- ¹⁶⁴ Prancūzijos Respublika pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmą įtrauką padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2000 m. liepos 12 d. Komisijos sprendimo 2002/14/EB dėl Prancūzijos *Scott Paper SA/Kimberly-Clark* suteiktos valstybės pagalbos**

2 straipsnį tiek, kiek jis susijęs su šio sprendimo 1 straipsnyje minima valstybės pagalba, suteikta nustatant lengvatinę žemės sklypo kainą.

- 2. Komisija padengia savo ir ieškovės bylinėjimosi išlaidas, susijusias su procesu Pirmosios instancijos teisme.**
- 3. Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su procesu Pirmosios instancijos teisme.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Paskelbta 2007 m. kovo 29 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

J. D. Cooke